

[Finansministeren]

også i går, og jeg vil godt tilføje, at min tak i dag ikke er mindre varm end i går, for jeg synes, at regeringens politik blev forsvaret på en god og oplysende måde. Det fremgik jo også af, at hr. Heinesen flere gange måtte op for at prøve at finde ud af helt klart, hvor det var, han havde taget fejl. De øvrige indlæg var naturligvis noget mere svingende i kvalitet.

Hr. Camre havde, synes jeg, en lidt dobbeltbundet vurdering. Han talte om, at der var gennemført meget større og langt mere smertefulde nedskæringer, end socialdemokratiet havde villet, men på den anden side var reduktionen af statens underskud nu stort set det samme.

Det er klart, at begge dele ikke kan være rigtigt. Det er de i øvrigt heller ikke, for regeringen gennemfører jo besparelser, som netto er 3-4 mia kr. større end dem, den tidligere regering havde konkretiseret. For det andet – og det er nok så alvorligt – er hr. Camres betragtning fuldkommen urealistisk. Det er da helt urealistisk at forestille sig, at den tidligere regering nu kunne have nøjedes med at lave det, som man foreslog i august måned. Det ville da være en umulighed. Vi havde formentlig siddet med en momsforhøjelse eller en ny buket afgifter eller noget andet drastisk og ubehageligt.

Sagen er, at den tidligere regering – og altså lige nu hr. Camre – synes at undervurdere de problemer, vi står over for. Selv om viljen var til stede, var oplægget ikke stærkt nok, og derfor må jeg også til hr. Camre sige: vi slipper da ikke uden om at diskutere alternativet til det, regeringen her gennemfører. Alternativet til offentlige besparelser i det omfang, vi har foreslået, er, at man må forhøje skatte- og afgiftstrykket, og det har vi af mange grunde ment var en yderst dårlig idé.

Men det er klart, at den afgørende forskel mellem den tidligere og den nuværende regerings politik er det indkomstpolitiske, det har hr. Bilgrav-Nielsen da ret i.

Så synes jeg nok – men det er muligt, at det er, fordi jeg har så svært ved at opfatte det ironisk – at hr. Camre fejlvurderer noget, jeg har sagt. Hr. Camre sagde nemlig, at først var regeringen fremkommet med en række dommedagsprofetier, men så kom det glædelige budskab fra finansministeren forle-

den dag om, at det hele alligevel ikke så så galt ud.

Jeg er ked af, hvis det, jeg siger, skaber uberettiget optimisme, især hvis den skabes hos hr. Camre, for jeg ser gerne, at socialdemokratiet på et eller andet tidspunkt inddrages som medansvarlig for en fremadrettet økonomisk politik. Jeg har i hvert fald ikke ønsket at udbrede glædelige budskaber. Det er klart, at regeringen glæder sig over hvert eneste lille skridt fremad, vi er i stand til at tage – det manglede da bare. Det er regeringens ret og pligt at glæde sig over, at der er ting, der lykkes, men vi betoner mandsanten også problemernes omfang, og det er her, hr. Bilgrav-Nielsens analyse kommer ind i billedet, for hr. Bilgrav-Nielsen oplyste ganske korrekt, at selv om vi nu lavede alle disse mægtige ting, måtte han alligevel konstatere, at når vi så på betalingsbalanceunderskuddet og på underskuddet på statsfinanserne, ja, sågar også på ledighedstallene, var der såmænd ikke den store forskel fra 1982 til 1983, måske var der endda noget af det, der var blevet værre. Og hr. Bilgrav-Nielsen tilføjede så, at der altså ikke var nogen belønning i øjeblikket for, hvad man gjorde, men at det naturligvis kunne være gået meget værre, og det er jo en central betragtning. Sagen er nemlig den, at vi er i så alvorlige vanskeligheder, at selv meget betydelige indgreb af den karakter, der her er gennemført, vil det vare længe, inden vi ser de fulde virkninger af, og de skal gentages og gentages, førend vi får situationen under kontrol. Og vi er nødt til at vælge nogle prioriteter, for vi kan ikke løse alle opgaverne på én gang; så var der jo ikke nogen problemer. Det synes jeg at hr. Camre burde se i øjnene, og det håber jeg også at hans parti ser i øjnene. Jeg føler i hvert fald af og til, at der er medlemmer af hans parti, der udmærket er klar over, at det er så alvorligt. Vi når selvfølgelig ikke resultater, fordi midlerne er ubehagelige. Det er næsten sådan en middelalderlig betragtning, hr. Camre her giver udtryk for, at der, ved at vi vælger ubehagelige midler, kommer gode resultater. Vi er jo ikke selvpinere. Vores problem er, at i dag kræver en række af de nødvendige resultater, at vi bruger midler, som er ubehagelige, men det er som bekendt noget helt andet.

Så synes jeg i øvrigt hr. Camre skulle lade være med hele tiden at fremhæve, at den sti-